

Veu de l'exili català i republicà

Nº 67

-- Abril de 1995

14 d'Abril de 1931

Francesc Macià proclama a Barcelona la REPUBLICA CATALANA i Lluís Companys a l'Ajuntament proclama La Republica Federal espanyola.

El poble català va viure en l'entusiasme tres dies de sobirania total.

El dia 17, després de negociar aub el govern republicà de Madrid, i per no posar en perill l'existència mateixa de la Republica, es restableix a Catalunya la historica Generalitat. El poble català votà l'Estatut de Nuria. Aquest va ser discutit, modificat i aprovat pel Parlament-espanyol.

Catalunya va ser el baluard de la República espanyola.

"Visca Catalunya lliure!"

Era aquest el crit dels patriotes catalans quan la monarquia d'Alfons XIII i la dictadura del general Primo de Rivera.

En la llibertat dels poble estava compresa la llibertat democràtica - i republicana - de l'home. Estava exclosa l'opressió ètnica o religiosa.

En la nostra historia espanyola hi hagué la guerra de la Independència contra la ocupacio per les tropes franceses de Napoleo. El poble espanyol va defensar el seu règim tirànic de Fernand VII "el Deseadó" contra els exèrcits estrangers sorgits de la Re-

volucio La defensa de la Independència nacional espanyola suportava una tirania també nacional.

Avui dia ens trobem també amb guerres d'independència nacional que són contrarevolucionàries. Ho va ser la guerra de l'Afganistan

Francesc Macià
signa l'acte de
proclamació de la
REPÚBLICA CATALANA

on els imperialistes nordamericans sostingueren la rebel·lió re-
accionària islamista contra un règim pro-soviètic. Aquesta gue-
rra islamista - i anti-occidental - ha continuat en Argèlia.

Una altra guerra on els occidentals imperialistes ajuden la ti-
rania religiosa islamista és la de Bosnia-Herzegovina on el poble ser-
bi es defensa coratjosament contra els musulmans també bosniates.

I el demagog Boris Eltsine que la ajudar al desmentel·lament de
la URSS es troba avui dia amb una guerra contra els independentistes
de la Chetcuènia que volen una tirania religiosa.

No hi ha "bilingüisme"

en la rotulació dels carrers de Barcelona. Son en català.

Haviem dit que eren bilingües. L'error es degut al nostre ai-
llament.

Jorge Semprun, antic ministre de la Cultura de Madrid, veient com
en el carrer a Barcelona es parlava castellà, havia cregut afirmar
que la nostra Barcelona era "una ciutat espanyola com les altres".

Els carrers en català mostren que la ciutat de Barcelona defensa
bé la seva identitat catalana.

D'una guerra a l'altra

De la gloriosa guerra patriòtica antifeixista que salvà el món,
s'ha passat aquest nou any 1995, a una guerra interior contra els
musulmans chitchines que amenaça la solidesa
de la "Russia". De la URSS, quins pobles
viven junts i saberen defensar-se, els capita-
listes han obtingut desvinculant els po-
bles sobiètics, una "Russia" que es veu ame-
naçada de destrucció per guerra civil i in-
terna.

Els mèdia imperialistes troben la ocasió
de retornar a l'acostumat anti-sovietisme i
repeteixen l'escenari mentider i estafola-
ri de quan la guerra de l'Afganistan.

Com l'anti-sovietisme no està mort,
esperem que els pobles que construien el
socialisme trobaran de nou la Unió que els
feia forts i invencibles.

El govern González i el GAL terrorisme policíac espanyol

Els bascos de l'ETA han fet sempre responsables els socialistes
de les activitats criminal dels policies dits GAL, que assassi-
naven impunement els refugiats bascos a França. En aquest fi
d'any hi han testimonis que acusen els ministres socialistes. I
es dona el cas de que la dreta ex i sempre franquista demana
comptes i la dimissió de Felipe Gonzalez. Un comble!

En tot cas Felipe González i els socialistes espanyols han
comès un "error" i una "falta". La de acomodar-se amb la situació
deixada en herència pel franquisme i no haver fortament depu-
rat la criminal policia de Franco quan prengueren el poder amb
el vot dels "deu milions". Perque és evident que el GAL ha sor-
git i es manté sempre e, el si de la policia no democratitzada.

Carta de Jordi Pujol

President de la Generalitat de Catalunya

Barcelona, desembre de 1994

Benvolgut senyor,

Als catalans que viuen fora de Catalunya, alhora que els desitjo un bon Nadal i un feliç Any Nou, desitjo enguany fer-los arribar el testimoni de la meva confiança en el futur del nostre país.

Tots els països tenen problemes, i el nostre també. Hem passat una crisi econòmica, de la que ja estem sortint. Hi ha hagut, i hi ha encara, a la resta de l'Estat un moviment d'opinió pública recelós i agre envers Catalunya degut a que la Generalitat i els sectors polítics afins han intervingut amb força en la política espanyola, i això ha molestat. Hem tingut uns focs forestals molt grans, i després, a la tardor, uns aiguats que han fet mal. Ara mateix estem pendent d'una sentència del Tribunal Constitucional que si sortís malament frenaria la recuperació del català, sobretot a l'ensenyament, i podria tenir efectes negatius a Catalunya i a tot l'Estat. Finalment hi ha a tot Espanya, i en part a Catalunya, una certa crisi de confiança en la classe política, cosa que també passa en bona part d'Europa.

Com veieu, no amago cap dels problemes que tenim. Però si ho faig amb la tranquil·litat d'esperit que ho faig és perquè tinc la convicció que a Catalunya tot això ho superarem. És més, moltes de les coses que us he dit ja les estem superant.

Durant els darrers 15 anys Catalunya ha fet un gran progrés. Han crescut l'economia i el nivell de vida, hi ha més benestar i més repartit, les infraestructures són millors, i també ho són l'ensenyament i la sanitat. La nostra economia és més competitiva, hi ha més activitat cultural i tenim una bona convivència. S'ha avançat considerablement en la integració europea i el prestigi internacional de Catalunya ha pujat molt. La nostra Autonomia és insuficient, però amb tot ens permet fer una pila de coses. I hi ha hagut una recuperació considerable de la llengua catalana, i en general del sentiment de catalanitat. Esperem que les campanyes contra aquesta recuperació lingüística que es fan fora de Catalunya no acabin fent forat i que la sentència del Tribunal Constitucional no espatlli el que entre tots els catalans hem estat fent prou bé fins ara.

De fet s'han aconseguit coses a Catalunya que no s'havien aconseguit mai. És veritat que hi ha alguns efectes negatius dels anys del franquisme que encara hi són, però el camí fet d'ençà de 1975 ha estat molt important i és de creure que el podrem continuar. I això ha estat mèrit de tothom. No només d'aquests o dels altres, no del Govern o de l'oposició, no dels empresaris o dels sindicats, sinó dels sis milions de catalans.

Per això ara, encara que hi hagi alguns problemes i conflictes, si girem la vista enrera i guaitem el camí que hem fet i com l'hem fet, i si sospesem totes les nostres possibilitats actuals, veurem que hem superat entrebancs molt més difícils i que si hem estat capaços de fer el que hem fet, més ho serem de seguir endavant. Com a Societat i com a Nació.

És aquesta confiança en Catalunya de la que us vull fer particeps en aquest Nadal. A fi que a la Joia d'aquestes Festes s'hi pugui afegir la vivència serena i confiada del nostre patriotisme.

Repeteixo, pels qui sou fora, pels qui sou aquí i per Catalunya, un bon Nadal i un bon Any 1995.

Rafael Alberti ...

que fou un dels grans poetes que exaltaren el combat dels nostres pobles contra la barbàrie franquista, ha complert el 28 de desembre 94, els 92 anys.

Segons la TV francesa, en el seu país, a Andalusia i a Espanya, se li ha donat un gran homenatge.

Quan a la mort de Franco, s'entronitzà la monarquia burbonica, Rafael Alberti retornà al país "amb la ma oberta als enemics d'abans".

Amb aquest homenatge, el post-franquisme vol recuperar un dels valors culturals i morals que ens apartemien als republicans.

L'heretatge moral, cultural i politic del franquisme és absolutament negatiu. En el museu dit de la Reina Sofia, el nostre "Guernica", empresonat i reduït a ser "una pintura" és el testimoni del crim franquista.

La poesia de Rafael Alberti n'és una altra.

"Franco, la infantesa d'un "Jefe""

El conegut novel·lista espanyol Vázquez Montalban ha publicat

un llibre sobre Franco, dedicat "als nets dels afu-llats" pel dit Franco. Es tracta segurament de l'humor negre" espanyol.

Franco va ser el fruit de la col·laboració del feixisme internacional, sobretot italià i alemany, en expansió en el món, i de la reacció, militar i civil, espanyola. Va ser cap de l'aixecament contra la República, un oficial de la Legió estrangera. Producte de la guerra colonial espanyola, va organitzar una guerra colonial a l'unrevés, el tabors de moros envaïren la península.

Segons
Vázquez
de Sola

A continuació, amb l'acció del Comitè de No intervenció, que impedi l'armament del poble i la intervenció militar de les potències feixistes, la "guerra d'Espanya", la nostra guerra, esdevingué internacional. El poble català va ser el baluard de la resistència republicana.

El saccifici de la noble República espanyola resta encara i sempre una taca negra en la historia de la humanitat.

El feixisme passà

... per una esclatxa, aquest mes de maig, a Itàlia, com havia passat, a Europa, en els anys 32. "Per fer creure", els anomenats democrates occidentals, fan i faran unes quantes ganyotes, pero, de fet, acceptaran i ajudaran aquesta re-instal·lació del feixisme, ajudat, ara com abans, per una corrent populista i demagògica que emporta un electorat privat de revolució socialista.

Aquesta acceptació del feixisme europeu coincideix amb l'ajuda dels islamistes a Bosnia com a l'Argelia desorientada en la seva necessària revolució democràtica i socialista.

De l'exili argenti, en Lluís Alvarez i Fernández, comenta:

.....

com petit comentari -al marge; del teu pensament, quan dius: "Si, penso que el clima social, cultural i polític ha canviat en aquests decennis del règim que, diuen, va vèncer en la nostra contesa." -ampliatiu, de les minses referències que et feia en la meua lletra anterior de data 6/11/94, repen- pente a novetats, o bé dignes de remarcar de la nostra estada a Catalunya, i altres indrets del territori hispànic; t'afegeixo algunes pinzellades de petites, i de no tan petites per mi, -deixo de banda, les estrictament familiars- pensant, que potser amb aquest complement, ompli un xic més aquest buit.

Què és; el que m'ha empès ha intentar arrodonar una mica més, la versió primera que t'he fet arribar en la meua darrera ?. Doncs, ha estat el desallori- gador d'aquesta qüestió que comentem, el teu paràgraf que transcric més amunt.

Aprofundint una mica el sentit literari d'aquestes expressions, hom, arriba a la constatació d'aquesta realitat (sic), que els eterns mistificadors ens van exhibint ininterrompudament, amb aquesta aparença o simulació, de què, "van vèncer en la nostra contesa". Per això, -d'encà el meu primer viatge, succeït l'any 1963, fins aquest darrer que fou el desè- mai, he deixat de tenir ben en compte, el terreny que trepitjava; prevenció assenyada i elementalíssima, en aquestes èpoques de turbulència que ens ha tocat transitar.

És bon cert, que en cada viatge realitzat, hem tingut necessitat d'enregis- trar més buixes, en relació a l'anterior. Absències, d'enorme valua sentimen- tal, esperitual i d'altres ordres, per cadascú que li tocava en torn. Però, malgrat tot, el balanç favorable per mi és indubtable. En les anades i vingudes constants, d'uns a altres indrets; en els contactes de relacions directes amb velles coneixences, o bé de nou antuvi -exceptuant naturalment d'aquest concepte, els vells amics i companys que resten encara amb vida, i que ja co- neixem de quin peu calcen- sempre m'he trobat amb gent, que d'una manera més o menys clara o confosa, percebia, que els altres "no van vèncer en la nostra contesa", sinó, que una gran conxorxa nacional i internacional de traïdors i altres espécimens de tota mena, ens havia junyit en la situació ja coneguda, després de l'ensulsiada política-militar de Catalunya i demés pobles d'Espan- ya del 1939 ençà.

.....

Penso; et deus ^{donat} compte del tema que he encetat, En aquest moment, i amb les eines d'informació de que dispo, intentar fer un treball important i seriós d'estudi i clarificació de cada un en particular, i un altre en conjunt amb la corresponent perspectiva, em sona, a impossibilitat manifesta de poguer- ho dur a cap en forma correcta i positiva, tenint present la mancança d'elements d'investigació imprescindibles per tal d'afrontar una tasca d'aqueix volum.

M'he sentit esperonat, a comunicar-te'n aquests neguits i inquietuds, cercant en el teu bon criteri, i experimentat coneixement ~~de~~ dels fenòmens polític-so- cials del nostre temps; si copses com jo, aquesta agudesa de possibles crisi i complicacions en aquests escenaris que segueixen:

<p>Catalunya.- Factors. (Corrupció. Embranzida de campanya anti-catalana. <u>EXEMPLE</u> Aquests són alguns, dels molts altres factors con- flictius.</p>	<p>Conseqüències polítiques del recolzament al man- teniment del govern central. La permanència dels governs civil de 1833, malgrat la presència Ju- rídica de les autonomies. l'Atur. Política social. l'Idioma etc... Eleccions municipals el proper mes de maig.</p>
---	---

Després tenim:

Espanya-Euzcadi-Marroc(Ceuta-Melilla).Iugüeslavia. Italia. França.M.E.I.(Che-
chena) Irlanda.Mèxic(Chiapas) etc. etc.Cuba(Fidel)Delors. Proper Orient etc.

M'escrivi un amic desde Barcelona, donant cartes impressions, d'entre elles,
et transcriu la següent: " S'han posat de moda a la T.V. i la Radio, els debats
sobre el franquisme, i si amb ell es vivia millor. Tot plegat molt desagradable
i empipador! Aquesta informació l'acabo de rebre avui. Sense comentaris.!

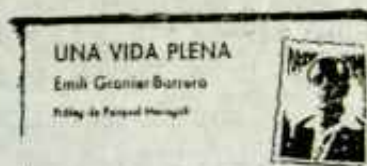
Amic Quim:comparteixo plenament amb tu, el sentenciós pensament que em fas ar-
ribar com una exclamació protestatària, quan afirmes: "Em sento com en un de-
sert, seguint les evolucions, que tracto de comentar, d'un món que emprèn una
marxa com no s'havia vist mai". Et confesso, que ja fa bastant temps que vis-
co sota aquesta mateixa impressió, i que els teus mots sintetitzen amb encert.
M'alegra el sapiguer, que tots els familiars van bé, llàstima que no em pu-
guis donar millors noves respecte al teu problema visual, que pogués alleuga-
rir la teva tasca de l'escriptori. Espero, que li hagi ~~sixtanyxgarnaxSantiago~~
agradat al teu germà Santiago, rebre la copia que esmentes en la teva.

.....

Un llibre

Les "Memories", "abans i després de la guerra" del periodista

Emili Granier-Barrera

Emili Granier-Barrera, jove militant català quan la dictadura de Primo de Rivera, en els anys 25, periodista i mili- tant socialista en els anys de la Republi- ca i quan la nostra guerra, és un testi- moni exemplar d'una época que forjà la p identitat nacional de Catalunya.

Foren els anys sz Deancesc Macià i de Lluís Companys. Quan el 6 d'Octubre de 1934 estava com regidor a l'"Ajuntament Plaça de la República quan hi aeri- baren les tropes espa,yoles que ha- vien bombardejat el local del CADCI. Des- prés de la nostra guerra, va viure l' exili republicà a Paris i a Venèçuela.

El seu testimoniatge deu contribuir a que les noves genera- cions de catalans coneguin un periode ric d'història de la nostra pàtria.

Presentat per : Joaquim VinYES - Décines, França